

† VINCENTIU

Prin harul lui Dumnezeu
Episcopul Sloboziei și Călărașilor

**Iubitului meu cler și popor,
har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,
iar din parte-mi, arhieresti binecuvântări !**

*„Iosif, bărbatul ei, drept fiind [...],
a făcut precum i-a poruncit lui îngerul Domnului“
(Matei 1, 19 și 23)*

Dreptmăritori creștini,

fintele Evanghelii și învățatura de credință ortodoxă afirmă că Fecioara Maria l-a zămislit pe Domnul Iisus „de la Duhul Sfânt“, adică prin puterea și lucrarea lui Dumnezeu (cf. Matei 1, 25). Dreptul Iosif a fost înștiințat apoi printr-un vis, de către îngerul Domnului, că Fecioara Maria este însărcinată, iar în urma descoperirii voii lui Dumnezeu, Iosif a acceptat să o ducă în casa sa pe Fecioara Maria, recunoscându-l pe Pruncul Iisus în fața legii ca propriul fiu. Din acest motiv, tradiția creștină folosește pentru el apelativul de „tată adoptiv“ al Domnului Iisus: „*fiind, precum se socotea, fiul lui Iosif*“ (cf. Luca 3, 23). Oamenii credeau că Iisus este fiul lui Iosif, însă, în realitate, era Fiul lui Dumnezeu.

Datele oferite de Sfintele Evanghelii în legătură cu Dreptul Iosif sunt puține, însă, atâtea câte sunt ele, ne permit să intuim măreția acestui om, chemat de Dumnezeu să colaboreze atât de direct la taina mântuirii noastre. Ele ne spun că Iosif era descendent al regelui David și că locuia într-un cătun din Galileea, numit Nazaret. Potrivit unei tradiții iudeo-creștine foarte vechi, consemnată în mod particular de o scriere intitulată *Protoevanghelia lui Iacov*, în secolul II d. Hr., Iosif, din neamul

lui David, era de loc din Betleem, iar în momentul când Dumnezeu i-a poruncit prin vedenie îngerească să o ia pe Maria în casa sa, era vădov și înaintat în vârstă. Din căsătoria anterioară Iosif a avut patru băieți și două fete pe care îi întreținea singur. Astfel *Protoevanghelia lui Iacov* ne explică cine sunt așa-zisi „Frați ai Domnului“ despre care ne vorbesc Sfintele Evanghelii. Sunt fiii lui Iosif dintr-o căsătorie anterioară. Iosif a luat-o pe Maria la casa sa, ca să o ocrotească și s-o ajute să-și păstreze votul fecioriei.

În aceste împrejurări, la Nazaret fiind, „*îngerul Gavriil a fost trimis către o fecioară logodită cu un bărbat, care se chema Iosif, din casa lui David, iar numele fecioarei era Maria*“ (Luca 1, 26-27). Iosif este prezentat ca fiind descendent al regelui David, logodit cu o Fecioară, devenită purtătoarea Tainei Întrupării lui Dumnezeu. Prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt, Maria a zămislit un Fiu „*care Fiul celui Preaînalt se va chema*“ (Luca 1, 32). Pentru a-i confirma acest eveniment extraordinar, îngerul o încredințează și de faptul că verișoara sa, Elisabeta, deși stearpă, aștepta un fiu. Maria a plecat imediat în vizită la rudenia sa, iar la întoarcerea la Nazaret, fiind deja în a treia lună de sarcină, semnele acesteia erau vizibile. „*Iar Iosif, bărbatul ei, drept fiind și nevrând s-o dea în vileag, a vrut s-o lase pe ascuns*“ (Matei 1, 19). Iosif nu știa cum să se comporte în fața maternității miraculoase a Mariei și, de aceea, căuta un răspuns la frământările sale sufletești legate de sarcina Fecioarei, și totodată o cale de a ieși dintr-o situație dificilă. Iosif era un om al virtuții, drept înaintea lui Dumnezeu, care avea conștiința nevredniciei sale, iar în smerenia sa el a crezut că nu trebuie să participe din proprie inițiativă la o taină la care nu fusese chemat. De aceea, nu se simte îndreptățit să pună nume pruncului nou-născut și consideră că este mai bine să nu se căsătorească cu Maria și să o părăsească în ascuns. Dreptul Iosif reacționează asemenea tuturor dreptilor despre care ne vorbește Sfânta Scriptură: asemenea lui Moise, care și-a scos încălțăminte din picioare și se considera nevrednic și incapabil să meargă în

Egipt și să-i elibereze pe frații săi (cf. Ieșire 3, 5, 11; 4, 1, 10); asemenea proorocului Isaia care, cutremurat fiind de arătarea lui Dumnezeu cel întreit Sfânt, se considera un biet om cu buze necurate (Isaia 5, 3-5); asemenea proorocului Ieremia, care, chemat fiind de Dumnezeu pentru o misiune specială, se considera prea tânăr și șovăielnic, neștiind ce să vorbească (Ieremia 1, 4-6); asemenea Elisabetei, care se întreba de ce a trebuit să vină Maica Domnului în vizită la ea (Luca 1, 43); asemenea sutașului din Evanghelie, care exclama: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul casei mele“ (Matei 8, 8); asemenea lui Petru, care spune: „Doamne, ieși de la mine că sunt om păcătos“ (Luca 5, 9). Asemenea tuturor acestor Drepti, Iosif intenționa să se retragă din fața manifestării măreției lui Dumnezeu, deoarece se considera un biet om, sărman, căruia nu este vrednic să i se descopere Dumnezeu.

Dar, iată că îngerul Domnului i s-a arătat în vis grăind: *„Iosife, fiul lui David, nu te teme s-o iei pe Maria, drept femeia ta, fiindcă ceea ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt; ea va naște Fiu, Căruia tu îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor“* (Matei 1, 20-21). Trezindu-se din somn, Iosif a făcut așa cum i-a poruncit îngerul, și a luat-o la sine pe Maria, acceptând astfel taina maternității și responsabilitățile ce decurgeau din aceasta. Cu adevărat, Dreptul Iosif s-a comportat ca un descendent al casei regale a lui David, ca fiu al lui David, nu numai după trup, ci și prin credință, sfințenie și evlavie. De aceea, Dumnezeu l-a privit pe Dreptul Iosif ca pe un alt David, un om după inima Sa, căruia i-a arătat cele mai adânci și ascunse ale înțelepciunii Sale, taina pe care n-a cunoscut-o niciunul din mai marii acestei lumi. Dreptului Iosif i-a fost dat să vadă și să audă, dar și să poarte, să călăuzească, să îmbrățișeze, să sărute, să hrănească și să păzească pe Fiul lui Dumnezeu întrupat. El l-a pus numele Iisus Pruncului, asumându-și astfel paternitatea copilului, iar, din punct de vedere legal și juridic, Iisus a devenit membru al familiei sale, înscris în descendența sa, moștenind titlul mesianic de „Fiu al

lui David“. Numele Iisus se referă atât la identitatea persoanei, cât și la vocația și misiunea ei: *El va mântui poporul de păcate*. Originea dumnezeiască a lui Iisus și misiunea Sa mântuitoare sunt concentrate în numele Iisus.

Iubiți frați și surori în Domnul,

După aproape trei luni, Iosif împreună cu Maria au trebuit să meargă din Nazaretul Galileei în Betleemul Iudeei, datorită unui recensământ al populației, poruncit de împăratul Octavian Augustus, ca să se facă în toate provinciile imperiului. Din acest motiv, Iosif, fiind de loc din Betleem, a trebuit să meargă în localitatea sa de naștere pentru a fi înscris în registrele pentru evidența populației, împreună cu Maria, femeia sa. În timp ce Iosif și Maria se aflau în Betleem, s-a împlinit sorocul, iar Maria a dat naștere unui fiu „*pe care L-a înfășat, și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei*“ (Luca 2, 7). Din acest moment, Iosif a fost martorul revelației lui Dumnezeu făcută păstorilor, iar, mai târziu, a închinării magilor, veniți din îndepărtatul Orient, călăuziți de arătarea unei stele minunate. Iar magii „*intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, și căzând la pământ, s-au închinat Lui*“ (Matei 2, 11). Deși Iosif nu este amintit în acest episod, cu siguranță a fost prezent la eveniment. După opt zile de la nașterea pruncului, Acesta a fost circumcis, potrivit Legii lui Moise, iar Iosif i-a pus numele Iisus, după cum îi arătase îngerul Domnului în vis. Apoi, la patruzeci de zile, Iosif și Maria l-au prezentat pe noul născut Domnului în Templul din Ierusalim în prezența bătrânului Simeon, care a proorocit că, deși Pruncul va stârni împotriviri, El va fi „*lumina neamurilor păgâne și slava poporului Israel*“ (Luca 2, 32). După închinarea Pruncului la Templul din Ierusalim, evanghelistul Luca ne relatează că s-au întors în Galileea, în localitatea Nazaret.

Sfânta Familie a rămas la Betleem o perioadă de timp care nu este clar determinată, după care, potrivit evanghelistului

Matei, au fost înștiințați în vis de înger să ia pruncul și să fugă în Egipt, deoarece Irod poruncise să fie uciși toți pruncii din Betleem, de doi ani și mai puțin. Astfel, Irod a vrut să scape de „*Cel ce S-a născut rege al iudeilor*“.

Asemenea Patriarhului Iosif care a fost vândut de frații săi din invidie și dus în Egipt, dreptul Iosif a trebuit să fugă în Egipt de ura regelui Irod. Amândurora, și Patriarhului Iosif și Dreptului Iosif, Dumnezeu li S-a arătat în vis și i-a chemat să îndeplinească o misiune sfântă. Patriarhul Iosif a adus grâu din Egipt și i-a scăpat de foamete nu numai pe frații săi, ci lumea întreagă, iar Dreptul Iosif de mai târziu a primit spre pază Pâinea Vieții, Care S-a pogorât din cer, atât pentru Sine, cât și pentru viața lumii.

După o perioadă de exil în Egipt, care nu este precizată ca timp, au primit din nou înștiințare de la înger să se întoarcă în pământul lui Israel, deoarece prigonitorul Irod murise. Sfânta Familie s-a stabilit la Nazaret unde Iisus a crescut până la începutul activității Sale publice: „*iar Copilul creștea și se întărea cu duhul, plin de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era peste El*“ (Luca 2, 40).

Iubiți fii duhovnicești,

 fintele Evanghelii rezumă în aceste puține cuvinte perioada copilăriei lui Iisus, în timpul căreia, viața Lui a fost în aparență obișnuită, pregătindu-se pentru misiunea Sa. Un singur moment iese din această normalitate și este descris de evanghelistul Luca. La vârsta de doisprezece ani i-a însoțit pe părinții după trup, Iosif și Maria, la Ierusalim, pentru a sărbători Paștele. După ce s-a terminat sărbătoarea, părinții l-au scăpat din vedere, și au trebuit să-L caute o zi întreagă printre pelerini. Copilul Iisus rămăsese la Ierusalim, în zona Templului, fără ca Iosif și Maria să-și fi dat seama, pentru a participa la discuțiile purtate de învățătorii evrei în legătură cu Legea lui Moise. Părinții l-au găsit după trei zile de căutare, „așezat în mijlocul învățătorilor de Lege“. Maria L-a întrebat: „*Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am*

căutat îngrijorați“ (Luca 2, 48). Răspunsul lui Iisus este surprinzător, ca și comportamentul Său: „De ce era să mă căutați? Nu știati că în cele ale Tatălui Meu trebuia să fiu?“ (Luca 2, 49). Părinții au rămas muți de uimire. Iisus se află într-o relație unică și specială cu Dumnezeu: Dumnezeu este Tatăl Său, iar El este Fiul Lui întrupat. Legătura Domnului Iisus cu familia Sa după trup este subordonată uneia mai înalte, aceea de a fi din veșnicie „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat“. Deși Iisus Îl cheamă pe Dumnezeu „Tatăl Său“, față de părinții după trup, Iosif și Maria, El „le era supus“ (Luca 2, 52). Maria și Iosif, ca părinți trupești ai lui Iisus, au încercat să înțeleagă sensul vieții Lui, dar și al lor, conștienți fiind că Iisus nu era un prunc oarecare, ci Fiul Unul - Născut din veșnicie, pe care Dumnezeu L-a trimis în lume ca să îndeplinească o misiune unică, aceea de a le descoperi oamenilor calea vieții veșnice.

Dreptmăritori creștini,

In evlavia noastră, Dreptul Iosif, este socotit ocrotitorul duhovnicesc al familiilor de muncitori, care trăiesc din plata muncii lor, ca unul ce și-a hrănit și el Sfânta sa Familie, din rodul muncii sale.

În ultima remarcă a Noului Testament asupra vieții Dreptului Iosif aflăm ceva cu totul impresionant: „*Și (Iisus) a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus...Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta, și cu harul lui Dumnezeu și la oameni*“ (Luca 2, 51-52). Cu alte cuvinte, Fiul lui Dumnezeu a fost crescut la fel ca orice copil, dezvoltându-se pe zi ce trece: îndeletnicindu-se cu lucrurile practice și morale ale vieții, cu formarea caracterului pe măsura creșterii în vârstă a trupului, „sporea în trup și arătarea dumnezeirii, arătând tuturor că era Dumnezeu în trup“ (cf. Sf. Atanasie cel Mare, Trei cuvinte împotriva elinilor, pp. 383-384). În timp ce Fiul lui Dumnezeu a asumat firea umană în pântecul Fecioarei, Iosif a fost cel ce i-a pus numele Iisus, descoperit de înger, asumându-și astfel paternitatea legală, și, cu toate că știa că nu este tatăl Său natural,

totuși s-a comportat ca un părinte adevărat. Iosif l-a învățat pe copilul Iisus să lucreze, punându-și amprenta asupra formării caracterului lui Iisus ca om. În patria natală, Iisus era cunoscut ca „fiul Mariei“, locuitorii recunoscând prin aceasta că ceilalți „frați ai Domnului“ erau fiii lui Iosif dintr-o căsătorie precedentă, iar, în afara Nazaretului, era cunoscut ca „fiul teslarului“, deoarece nu se știau aceste lucruri. Dar, era identificat ca „fiu al teslarului“ pentru că Iosif era vestit ca un iscusit tâmplar care lucra pentru întreținerea familiei și educarea fiilor. Iosif l-a învățat pe copilul Iisus să lucreze, cum să trăiască din munca sa, în mijlocul dificultăților vieții, să fie răbdător, blând și smerit cu inima. Mare parte a vieții Sale pe pământ Iisus a trăit-o alături de părintele Său după trup, fiind educat să prețuiască noblețea muncii cinstite, să se simtă solidar cu oamenii care-L înconjurau, a învățat cumpătarea și respectul față de valorile pe care omul le poate realiza, fără să iasă în evidență prin lux sau ostentație.

Prin grija Sa față de Domnul Iisus și Fecioara Maria, Iosif s-a făcut părtaș paternității lui Dumnezeu, pentru că grija sa ocrotitoare nu este altceva decât oglindirea grijii lui Dumnezeu față de noi oamenii. Iosif este modelul de părinte prin care Dumnezeu, Tatăl nostru cel ceresc, ne arată cum trebuie să ne creștem și educăm fiii, așa cum Iosif a făcut cu Iisus. Iosif l-a învățat pe Iisus să se roage, l-a condus la școala elementară de pe lângă sinagogă unde a învățat să scrie și să citească, apoi l-a însoțit la sinagogă în fiecare zi de Sabat, iar în timpul marilor sărbători a mers împreună cu „Iisus și mama Lui“ la Templul din Ierusalim.

Taina paternității lui Iosif constă în faptul că adevăratul Părinte al lui Iisus este Dumnezeu Însuși, Care l-a născut din tată fără mamă din veșnicie, și din mamă fără tată în istorie prin puterea Duhului Sfânt. Acest paradox este evidențiat de Sfintele Evanghelii, mai ales de evangheliștii Matei și Luca, care remarcă în mod explicit că Iisus Domnul a fost zămislit prin puterea Duhului Sfânt. Pentru evangheliști, așadar, Iosif este tatăl adoptiv al lui Iisus, din încredințarea lui Dumnezeu.

Însă tot atât de adevărat este că Iisus, copil fiind, a învățat de la Iosif să Se roage lui Dumnezeu și să-L cheme „Avva“, Părinte, motiv pentru care trebuie să reținem că în fața copilului Iisus, Iosif a întrupat paternitatea lui Dumnezeu. În Cuvântarea de pe Munte, Iisus Domnul îi îndeamnă pe ucenicii Săi să ia aminte la modelul de iubire necondiționată propus de Dumnezeu, pe care ei trebuie să-l aplice în existența lor pământească: „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este“ (cf. Matei 5, 48; Luca 6, 36). Acest model de iubire desăvârșită a fost urmat în mod exemplar de Iosif, tatăl adoptiv al Domnului Iisus. Din modul în care Mântuitorul Hristos ne vorbește în Evanghелиii despre Dumnezeu Tatăl cel Ceresc, atât de intim și încrezător, trebuie să deducem că acesta se datorează și experienței de viață pe care Iisus a trăit-o alături de Iosif, părintele Său după trup. Dreptul Iosif rămâne pentru noi un bărbat cu o vocație unică, un om drept care căuta în mod sincer să împlinească voia lui Dumnezeu. El a împlinit chemarea lui Dumnezeu de a fi tatăl adoptiv al Fiului Său întrupat și logodnicul mamei - fecioare a Unicului Fiu al lui Dumnezeu.

Punându-Vă la inimă chipul luminos de soț și părinte al Dreptului Iosif, model atât de necesar pentru familia creștină de la începutul mileniului III, Vă adresez, iubiți fii duhovnicești, cuvânt de binecuvântare, de rugăciune și nădejde, ca la Sfintele sărbători ale Nașterii Domnului și în Noul An – 2013 să aveți pace și bucurii sfinte cu împliniri spirituale și materiale.

Al vostru părinte duhovnicesc, pururi rugător către Domnul Iisus, Dumnezeul nostru, ca să dăruiască pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

**EPISCOPUL
SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR**